

har indtaget en Bundgarnsplads en Gang og har besat den med sit Redskab, kunde føre til, at han faar en Eneret til den og maaske endogsaa føre til, at man efter en Række af Aar kan faa de samme uheldige Forhold frem paa dette Omraade, som man nu har med Hensyn til Spørgsmaalet om Aalegaardsretten. Til Trods for, at der i dette Stykke siges, at den, der en Gang har indtaget en saadan Bundgaardsplads, ikke med retlig Virkning kan overlade den til nogen anden, ved vi jo nok, hvorledes det kan gaa. En Mand, der har haft denne Plads i en Række af Aar, kan jo underhaanden, naar han ønsker at holde op, meddele andre, hvem han nu holder lidt af, at nu bliver den Plads ledig om kortere eller længere Tid. Udvalgets Medlemmer have lagt Hovederne i Blød i ganske overordentlig Grad for at komme ud over denne Bestemmelse. Der er altsaa fremkommet to Ændringsforslag. Det første af disse, der er stillet af et Flertal, forekommer mig i en endnu uhyggeligere Grad end Lovforslagets § 4, 2det Stykke, at slaa fast, at naar en Mand første Gang har indtaget en saadan Plads, har han en ubestridt Ret til den, og det fremgik jo ogsaa nogenlunde af den ærede Ordførers Udtalelser, idet han sagde, at naar en Mand en Gang har indtaget en Bundgarnsplads, bør han have Ret til den Aar efter Aar, saa længe han vil. Dette finder Mindretallet højst uheldigt, og vi have da stillet Ændringsforslag Nr. 2. Vi ere ganske klare over, at selv om det bliver vedtaget, er Spørgsmaalet ikke dermed løst tilfredsstillende. Heller ikke denne Ændring er en saadan, at vi kunne sige, at det var det, vi mest kunde ønske, men i hvert Tilfælde vil der, hvis man vedtager Mindretallets Ændringsforslag, ikke ske noget i den Retning, at en Fisker, der en Gang har indtaget en Bundgarnsplads kan komme og sige med fuld Føje: Jeg har Ret til den Aar efter Aar, og han vilde heller ikke underhaanden kunne overdrage den til andre, saa at hans Ret efterhaanden kunde udvikle sig til at blive en Ret lig med Aalegaardsretten. Det, Mindretallet kunde have ønsket — idet vi erkende, at naar en Mand en Gang har anskaffet et Bundgarn til en bestemt Plads, saa skal han ikke, naar han maaske har benyttet den et Aar, kunne fortrænges fra denne Plads uden videre — er en Bestemmelse i Loven om, at naar en Mand en Gang havde indtaget en saadan Bundgarnsplads og havde anskaffet Bundgarn til Pladsen, skulde han have Ret til at

benytte den, saa længe det Bundgarn, han havde anskaffet, kunde holde, altsaa maaske 3, maaske 4, maaske 5 Aar. Saa havde der i alt Fald været en Grænse for, hvor langt hans Ret i saa Henseende strakte sig. Det har imidlertid ikke været muligt, at faa noget saadant ind, og vi have altsaa maattet holde os til det mere vage, som dog i alt Fald forhindrer, at en Bundgarnsplads kan indtages paa samme Mande som en Plads til en Aalegaard. Jeg vil derfor anbefale Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 2.

Til § 6 har et Mindretal, nemlig min ærede Partifælle for Aalborg og jeg, stillet en hel Række Ændringsforslag, idet vi mene, at der i denne Paragraf gives Grundejerne en for stor Ret, og om vi end maa erkende, at Flertallets Ændringer give noget bestemtere Regler for Grundejernes Ret end Loven af 5. April 1888 paa dette Punkt, ville de dog langt fra bøde paa Uretfærdigheden overfor Fiskerne. Mindretallet mener, at Grundejerne bør vises nogenlunde tilbage til, hvad der var gældende Ret ifølge Christian den 5tes Danske Lov 5—10—43. Vi mene ikke, at Grundejerne bør have Forret til Fiskeri med Aaleruser eller Aaleruserækker udenfor Aalegaarde. Vi mene, at der ved Begrebet Aalegaard bør forstaaes det Redskab, som man oprindeligt har tænkt sig, den Gang Retten til at fiske for Grundejerne blev given, et Redskab, der betinger, at man skal kunne have Adgang til Land, og et Redskab, der kun kan benyttes, naar man har Adgang til Land. Derfor stille vi Ændringsforslagene Nr. 13 til 16, Nr. 19 og Nr. 23 til 26. Hvis disse Ændringer vedtages, vil den fri Fisker faa en Del af de Rettigheder tilbage, som han havde, forinden Loven af 5. April 1888 blev given. Vi ville ikke gaa saa vidt som Christian den 5tes Danske Lov, der forbyder Grundejeren at nyde Aalegaarde i Fjorde, som Kongen og den Menigmand har Skade af, saa vidt ville vi ikke gaa, vi ville give Grundejerne Ret til at fiske, men de skulle nøjes med at fiske med det Redskab, hvorpaa der oprindeligt har været tænkt, da Grundejerne fik denne Ret. Men endvidere finder Mindretallet, at de Afstande, hvor andre Fiskere skulde holde sig fra Aalegaardene, ere alt for urimeligt store, og Ændringsforslagene Nr. 17, 18, 20 og 21 gaa derfor ud paa at formindske disse Afstande indenfor rimelige Grænser. Ændringsforslag Nr. 17 gaar saaledes ud paa at ændre den største Afstand, der kan forlanges paa Fangesiden, fra 250 til 100